

Bilag 4.**Politidirektøren i København.**

København, den 25. November 1921.

Til Indenrigsministeriet.

Ved Skrivelse af 25. Oktober d. A. (J. Nr. 2912 — 1921) har det høje Ministerium anmodet mig om en Udtalelse over det hoslagt tilbagefølgende Forslag til Lov om Lukketid for Butikker og Lagre m. v.

Saaledes foranlediget skal jeg udtale følgende:

Ved Siden af Borgerskabet som Bager opretholdt Næringslovens § 20 det særlige Borgerskab som Kagebager. Da dette giver Ret til Tilvirkning ogsaa af Konditorvarer, udfærdiges det i Henhold til Vedtægten om bunden Næring som Borgerskab som Kagebager og Sukkervarefabrikant, paa hvilken sidste Virksomhed der ikke udstedes særligt Borgerskab. En Kagebager maa til Fortæring paa Stedet sælge de Varer, som han ifølge § 23, jfr. § 20 d, er berettiget til at forhandle, cfr. Højesterets Dom af 25. Juni 1886, og Lov 10. Maj 1912 § 29 jævntiller med Beværtninger alle andre Forretninger, hvor Spise- og Drikkevarer (o: Spise- eller Drikkevarer) forhandles til Fortæring paa Stedet.

De hidtidige Love og Bekendtgørelser om Lukketid lyde for Bageres, Kagebageres og Konditores Vedkommende paa Lukning til et vist Klokkeslet, men samtidig dog ikke paa Lukning, idet der maa holdes aabent til Servering paa Stedet til et andet senere Klokkeslet. For deres Ret til Salg ud af Huset er der derhos forskellige Regler. Disse komplicerede Bestemmelser er i hvert Fald til Tider og paa forskellige Steder i Landet end ikke af Politiet blevne forstaaede saaledes, at den en Bager og Kagebager efter Næringsloven tilkommende Beføjelse til efter Butikslukketid at have aabent til Forhandling til Fortæring paa Stedet er kommet til sin Ret. Naar det nu foreslaas, at den tilladte Tid for Bageres, Kagebageres og Konditores Salg ud af Huset skal være den samme som for Salg til Fortæring paa Stedet, vil det betyde en heldig Simplificering og en lettere Haandterlighed for Lovens Haandhævelse. Men det maa anbefales at føre denne Kongruens mellem Salgstid og Beværtertied helt igennem saaledes, at Konfiture, Chokolade og Sukkervarer ikke gøres til Genstand for nogen særlig Bestemmelse. Kun derved vil den for Publikum og Handlende aldrig helt forstaaelige Dobbeltthed: Lukning og dog ikke Lukning helt kunne tages ud af Loven, og der er saa meget mere Grund til at komme helt bort fra den, som det her løber over i hinanden, hvad der er Varer til Salg og hvad Varer til Fortæring, ligesom det er tilfældigt, om en Vare, der er egnet til Fortæring paa Stedet, blot købes eller tillige nydes der, hvor den købes. Salg af en Iskage fra et Skur er et Salg, men Sælgeren maa holde aabent Søndage og Hverdagsaftener, fordi Varen er en Konditorkage, som maa serveres til Fortæring paa Stedet. Den, som paa samme Borgerskab — Kagebagerborgerskab — har Chokoladevarer, som ikke er Kager, til Salg, maa lukke. Hensynet til Personalet kan næppe i denne Henseende veje tungt. De almindelige Bagerforretninger vil formentlig selv vide at indrette sig efter dette Hensyn, Konditorerne, hvis Næringsadkomst er en Beværteradkomst, vilde alligevel i de fleste Tilfælde ikke lukke før Tiden for Beværtning er omme, og de, der paa Kagebagerborgerskab — eller uden saadant i Henhold til Næringslovens § 16 — handle med Konfiture, Chokolade eller Sukkervarer, have i de sikkert allerfleste Tilfælde ikke Medhjælp. Publikum vil paa Søndag-Eftermiddage eller Aften næppe være tilfreds med ikke at kunne købe disse Sager eller med, hvis de skulde i Teater; at kunne